

Za dobroto ne pričakuj hvaležnosti.

(Poleg češkega.)

Stopila je pred leva miška in mu rekla: „Kralj moj, si li pozabil na veliko dobroto, katero sem ti izkazala jaz, mala miška, ko sem te osvobodila, vjetega v mrežo? Tedaj ti ni nikdo izmej tvojih podanikov prišel na pomoč, in da nisem jaz raztrgala vezij, ki so te oklepale, bi bil, kralj živalstva, žalostno poginil. Na to mojo veliko dobroto pa pozabljaš in ne ukažeš mački, da bi mene, tvoje ohraniteljice, ne preganjala in zatirala.“

In nakremžil se je lev ter rekel: „Jaz sem te preje, ko si v svoji razposajenosti skočila name, svojega kralja, pustil pri življenju; poleg tega si izvršila svojo dolžnost, ko si tedaj kot podložnica rešila svojega gospoda. Ti, najmanjša izmej mojih podanikov, se predrzncš, da me opominjaš mojih dolžnostij! No, tudi jaz, kralj, poznam hvaležnost. Za twojo predrznost te ne raztrgam, kot si zaslužila, toda glej, da te več ne ugledam pred svojim prestolom.“

Veliki gospodje ne vidijo radi, da bi jih kdo spominjal na hvaležnost.

— c —

Z a t i c a.

Cvela je cvela
Cvetka na lôki,
Doli ob vodi,
Vodi globoki.
Deklica mlada
Tje je hodila,
Zlati cvetici
To govorila:
„Da te dosežem,
Mila zlatica,
V šopek povežem
Čarna ti lica,
S sabo te vžamem . . .

Drago prodam te
In si nakupim:
Venček blesteči,
Križec srebrni,
Belo obleko,
Pajčolan črni . . .
Rožica zlata . . .,
Kako bom srečna,
Kako bogata!
— — — — —
Deklica mlada
Se je sklonila,
Rada, oh rada

Cvetko dobila . . .
Cvetka je pala,
V bistre valove — —
In za cvetico
Deklica plôve —
Venček blesteči,
Križec srebrni,
Belo obleko,
Pajčolan črni . . .
Kar si dekle
Nekdaj prosilo . . .
Vse so mu dali —
V tiho gomilo!

Milka Posavska.

Kjer bi našel.

Vetrec rahli, pihljaš, pihljaš,
Veješ čez cvetno ravan;
Potok brzi, šumblaš, šumblaš,
Dalje hitiš mi čez plan . . .

S tabo, vetrec, in s tabo, vir,
Hotel bi daleč od tu . . .
Kam . . .? kjer našel bi srcu,
Bolnemu srcu, miru . . .

Rado Kósar.

